

Arrest

nr. 200 688 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. CORNELLI
Louizalaan 99
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. CORNELLI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2012 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 juli 2012 asiel aan. Op 28 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 104 740 van 10 juni 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 16 mei 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Nadat deze aanvraag op 6 juni 2014 in overweging wordt genomen, neemt de commissaris-generaal op 1 september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker keert terug naar Afghanistan van 10 april 2017 tot 13 mei 2017. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 7 juni 2017.

1.4. Op 31 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse origine en afkomstig van het dorp Nangalam, gelegen in het district Dara-I-Pech in de provincie Kunar.

U heeft op 17 juli 2012 voor een eerste keer asiel in België aangevraagd. U verklaarde toen dat u voor een lokale bouwondernemer identiteitsbadges van de arbeiders aan de poort van de regionale Amerikaanse basis beheerde. De taliban vielen uw woning binnen en namen uw vader mee omdat u afwezig was. U werd door de taliban beschuldigd van spionage waardoor talibancommandant Wazir werd gedood en u werd door hen ter dood veroordeeld. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een identificatiebadge van het constructiebedrijf Muttahid Safi Construction Co. (MSCC), een brief sd. gericht aan de ouders van Nangalam met hun antwoord en ten slotte een dreigbrief van de taliban sd.

Het CGVS nam op 29 januari 2013 een beslissing in uw dossier. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven en er werd besloten dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in de hoofdstad Kabul. In haar arrest van 10 juni 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing en beoordeling. Tegen dit arrest diende u geen cassatieberoep in.

Op 16 mei 2014 diende u uw tweede asielaanvraag in in België. U volhardde in uw eerder verklaarde asielmotieven en verklaarde dat uw broer G.(...) in januari 2014 werd gedood tijdens een zelfmoordaanslag. De taliban en de familie van de overleden talibancommandant Wazir waren nog steeds op zoek naar u. Ter ondersteuning van deze tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara met een vertaling ervan, 13 foto's, een print van het e-mailverkeer van uw Belgische advocaat met M.(...) S.(...), een kopie van een brief van het MSCC en een bundel verslagen en artikels over de veiligheidssituatie in Afghanistan evenals twee getuigschriften en twee inschrijvingsbewijzen.

Er werd weerom geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit het district Dara-I-Pech van de provincie Kunar afkomstig bent en dat u zich niet redelijkerwijze elders in Afghanistan zou kunnen vestigen. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 10 april 2017 werd u in de luchthaven van Düsseldorf tegengehouden, op weg naar Kabul. U bleek in het bezit van een Afghaans paspoort en een bewijs van uw gereserveerde heen- en terugvlucht. Op 13 mei 2017 keerde u van Kabul terug naar Düsseldorf.

Op 13 april 2017 kreeg het CGVS het bericht van de politie van Heerlen dat u was teruggekeerd naar Afghanistan.

U werd opgeroepen voor een gehoor op 7 juni 2017 om deze nieuwe elementen te komen toelichten voor het CGVS. U verklaart er dat u naar Kabul bent gereisd omdat uw moeder ziek was en in een ziekenhuis in Kabul was opgenomen. Vijf dagen na uw aankomst in Kabul werd uw moeder uit het ziekenhuis ontslagen waarna ze nog vijf dagen samen met u, uw tante langs moederskant en twee van uw neven in een hotel in Kabul heeft verbleven. Hierna keerde uw moeder samen met uw tante en een neef terug naar Kunar. Vervolgens verbleef u samen met uw andere neef tot aan uw terugkeer in verschillende hotels in Kabul. U veranderde iedere week van hotel uit angst voor uw reeds eerder verklaarde problemen. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van uw eerder verklaarde problemen met de taliban en verwijst naar de onveilige situatie in het land. Ter staving van uw verklaringen legt u uw Afghaans paspoort, een medisch attest van het Ebni Sina ziekenhuis sd., een

bundel medische attesten op naam van N.B.(...) en vijf bewijzen van geldtransacties van België naar Afghanistan neer.

B. Motivering

U kreeg op 2 september 2014 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in het district Dara-I-Pech van Kunar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Uit informatie terug te vinden in uw administratief dossier blijkt dat u gedurende meer dan één maand bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 10 april 2017 op legale manier met behulp van een Afghaans paspoort naar Afghanistan om vervolgens op 13 mei 2017 terug te keren.

Naar aanleiding van deze informatie werd u opgeroepen voor gehoor op het CGVS met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 7 juni 2017.

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 7 juni 2017 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk

seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijna vijf weken naar Afghanistan bent teruggekeerd.

In verband met deze terugkeer moet worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het motief voor uw terugkeer niet overtuigen.

Zo moet worden gewezen op uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen betreffende de whereabouts van uw moeder voor haar ziekenhuisopname op 30 maart 2017 (CGVS dd. 07.06.2017, p. 8). Eerst verklaart u namelijk dat uw moeder voor 30 maart in Kabul was maar niet in het ziekenhuis (CGVS dd. 07.06.2017, p. 8). Later stelt u echter dat uw moeder voor 30 maart thuis was (CGVS dd. 07.06.2017, p. 9). Aangezien u verklaart dat uw moeder samen met drie broers en drie zussen van u verblijft in het huis van uw tante langs moederkant in Kunar (CGVS dd. 07.06.2017, p. 9), zijn bovenstaande verklaringen onverenigbaar met elkaar.

In verband met het medisch attest van het Ebni Sina ziekenhuis sd. moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over het moment waarop u dit document heeft verkregen. Gevraagd naar het tijdstip wanneer dit document werd opgemaakt, antwoordt u "het was met hen toen ik in het ziekenhuis aankwam" (CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Gevraagd naar bevestiging of dit document in het bezit van uw familie was toen u in het ziekenhuis aankwam, stelt u dat u dit document en andere documenten van de dokter nam toen u in het ziekenhuis aankwam om deze aan de Belgische overheid voor te leggen opdat deze uw zieke moeder zouden helpen (CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Wanneer u hierna wordt geconfronteerd met de vaststelling dat dit document ten vroegste op 15 april kan zijn opgemaakt - er wordt namelijk in vermeld dat uw moeder tot 15 april 2017 in het ziekenhuis was opgenomen -, terwijl u reeds op 11 april in Kabul bent aangekomen, verwijst u opnieuw naar uw aankomst in Kabul (CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wanneer exact u dit document kreeg, antwoordt u dat u dit document kreeg van de dokter toen uw moeder uit het ziekenhuis werd ontslagen (CGVS dd. 07.06.2017). Dit is niet verenigbaar met uw eerdere verklaringen hieromtrent.

Bovendien moet worden opgemerkt dat dit document waarin de dokter schrijft dat uw moeder van 30 maart 2017 tot 15 april 2017 in het ziekenhuis heeft verbleven in het Engels is opgesteld en een gesolliciteerd karakter heeft.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Betreffende de andere door u neergelegde medische attesten moet worden opgemerkt dat deze dateren van voor uw terugkeer naar Afghanistan. Ze tonen enkel aan dat uw moeder in 2012, 2014 en 2015 medische onderzoeken heeft laten uitvoeren in de Pakistaanse stad Peshawar.

Op basis van voorgaande vaststellingen rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaringen met betrekking tot de motieven voor uw terugkeer naar Afghanistan.

Naast uw verklaringen over het doel van uw terugkeer zijn ook uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan bij uw terugkeer ongeloofwaardig.

U stelt dat u, nadat uw moeder uit het ziekenhuis werd ontslagen, in verschillende hotels in Kabul verbleef en dat u iedere week veranderde van hotel (CGVS dd. 07.06.2017, p. 4 & 5). Wanneer in de loop van het gehoor verschillende keren wordt gevraagd naar de namen van deze hotels waar u verbleef, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 07.06.2017, p. 5, 6 & 13). Bovenstaande onwetendheden zijn vreemd, zeker gezien u verklaart dat u deze hotels nooit heeft verlaten tijdens uw verblijf en u er ook at (CGVS dd. 07.06.2017, p. 12).

Tevens weet u niet waar deze hotels liggen, u stelt enkel te hebben gehoord dat een van deze hotels gelegen is in Deh Mazang (CGVS dd. 07.06.2017, p. 6).

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw gegeven reden waarom u verschillende keren van hotel veranderde en aan uw verklaring dat u nooit het hotel verliet. U stelt namelijk dat u zo handelde omwille van de problemen die u tijdens uw twee asielaanvragen heeft aangehaald (CGVS dd. 07.06.2017, p. 4 & 12). Echter, zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede asielaanvraag kon geen geloof worden gehecht aan deze door u verklaarde asielproblemen.

Omwille van deze vaststellingen wordt besloten dat u bewust niet de waarheid wilt vertellen over waar u gedurende deze vijf weken in Afghanistan heeft verbleven.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder

ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Bovendien moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende professionele activiteiten nabij de Amerikaanse basis in Nangalam. Bijgevolg biedt u ons geen correct zicht op uw werkverleden in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot de 9de graad naar school bent geweest en dat u naast uw moedertaal Pashtou intussen ook Dari – dit is de tweede officiële taal in Afghanistan (zie administratief dossier) - geleerd heeft en kunt spreken (CGVS dd. 07.06.2017, p. 17). Bovendien schetst u doorheen uw gehoren op het CGVS een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo stelt u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw tantes echtgenoot R.(...) “een geldwisselkantoor in Assadabad” en “een groot huis” heeft en blijkbaar ook een machtig man is (CGVS dd. 18.01.2013, p. 7 & 9). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder, uw drie broers en uw drie zussen sinds uw vertrek tot op heden inwonen bij deze tante en haar echtgenoot R.(...) (CGVS dd. 18.01.2013, p. 7 ; CGVS dd. 07.06.2017, p. 9). Ook verklaart u dat uw moeder omwille van medische problemen zowel naar de stad Jalalabad als naar de Pakistaanse stad Peshawar ging (CGVS dd. 07.06.2017, p. 16), hetgeen enkel mogelijk is met voldoende financiële middelen. Daarenboven heeft u verschillende familieleden die werken in de stad Jalalabad. Zo moet worden vastgesteld dat twee van de vier zonen van bovenvermelde tante artsen in de stad Jalalabad zijn en ze daar gedurende de week verblijven (CGVS dd. 07.06.2017, p. 6). Een andere zoon van uw tante heeft dan weer een oliewinkel in de stad Jalalabad (CGVS dd. 07.06.2017, p. 6). Bovendien heeft u twee tantes langs vaderskant die wonen in Payko Tangay nabij de stad Jalalabad (CGVS dd. 07.06.2017, p. 16 ; zie administratief dossier).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad kunt vestigen, verwijst u naar uw verklaarde problemen met de taliban en stelt u dat u in België wilt blijven leven, dat u hier werkt en Nederlandse taallessen volgt (CGVS dd. 07.06.2017, p. 18). In verband met de door u verklaarde problemen met de taliban moet worden vastgesteld dat in het kader van zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de stad Jalalabad. Uw verklaringen dat u niet in Jalalabad kunt wonen omdat u onbekend bent met deze stad en u er geen familie heeft (CGVS dd. 07.06.2017, p. 18) worden om bovenstaande redenen niet weerhouden.

De vijf door u neergelegde bewijzen van geldtransacties van België naar Afghanistan kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Deze documenten houden immers geen enkel verband met uw verklaarde onmogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen of met uw vrees voor de taliban. Hetzelfde dient te worden opgemerkt in verband met uw Afghaans paspoort.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Jalalabad kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg zodanig zijn gewijzigd of niet langer bestaan dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals ook bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker kadert voormelde beginselen en gaat vervolgens als volgt over tot een toepassing *in casu*:

“19. De beslissing van het CGVS tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd gemotiveerd aan de hand van enerzijds de vermeende mogelijkheid voor verzoeker om zich in Jalalabad te vestigen en anderzijds de bewering dat verzoeker bewust niet de waarheid wilde vertellen over de oorzaak van en zijn verblijf tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan.

20. Ten eerste beweert het CGVS dat verzoeker zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Het CGVS stelt daaromtrent het volgende:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijna vijf weken naar Afghanistan bent teruggekeerd.”

Er zij opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn tijdelijke terugkeer naar Afghanistan – die door dwingende redenen was ingegeven – in Kabul verbleef. Dit bevestigt het CGVS zelf in de bestreden beslissing¹². Op basis van het verblijf van verzoeker in Kabul kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat verzoeker zich in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Bovendien houdt het CGVS geen rekening met de wijze waarop verzoeker in Afghanistan verbleef. Verzoeker verhuisde wekelijks van hotel en kwam met zo weinig mogelijk mensen in contact teneinde zijn veiligheid in de mate van het mogelijke veilig te stellen. Het CGVS weerlegt dit niet op geloofwaardige wijze en neemt dit – ten onrechte – niet in overweging bij het motiveren van haar beoordeling van de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en haar oordeel, dat daar rechtstreeks uit wordt afgeleid, dat verzoeker zich aldus in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Het CGVS weigert eveneens om in overweging te nemen dat de terugkeer van verzoeker – met risico voor zijn eigen veiligheid en leven – was ingegeven door de ernstige ziekte van zijn moeder. Verzoeker heeft met andere woorden vanuit zijn verantwoordelijkheidsgevoel de belangen van zijn moeder boven zijn eigen belangen geplaatst. De bereidheid van verzoeker om, met gevaar voor eigen leven, te handelen in het belang van de belangen van zijn moeder, toont niet aan dat verzoeker zich op een veilige manier in Afghanistan zou kunnen vestigen. Zijn terugkeer om dwingende redenen kan dan ook niet worden aangegrepen als motief voor de opheffing van het subsidiaire beschermingsstatuut dat aan verzoeker werd toegekend.

24. Ten tweede is het CGVS ten onrechte van oordeel dat verzoeker bewust niet de waarheid wilde vertellen over de oorzaak van en zijn verblijf tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan.

- Betwisting van de verklaringen over het motief voor de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan

25. Het CGVS beweert dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het motief voor zijn tijdelijke terugkeer niet overtuigen. Vooreerst wijst het CGVS in dat kader op de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker die zij meent te hebben opgemerkt. Dat verzoeker, mede door het vele verhuizen van verblijfplaats en de stresserende omstandigheden waarin verzoeker zich ten tijde van zijn terugkeer bevond, zich vergist in het weergeven van de data, wil nog niet zeggen dat geen geloof kan

worden gehecht aan het motief voor de terugkeer van verzoeker. Bovendien leveren de vermeende tegenstrijdigheden die het CGVS aanhaalt, geen afdoende argument op om te besluiten dat verzoeker zich in Afghanistan zou kunnen vestigen en dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden opgeheven.

26. Voorts beweert het CGVS dat het bewijs van opname van de moeder van verzoeker in het ziekenhuis een gesolliciteerd karakter heeft omdat het in het Engels werd opgesteld en omdat er in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk vervalste documenten te verkrijgen zouden zijn. Het CGVS hecht bijgevolg geen waarde aan dit attest. Het CGVS toont evenwel op geen enkel moment aan dat het betreffende attest een vervalsing zou uitmaken. Loutere beweringen kunnen geen afbreuk doen aan dit stavingstuk. Ook hier faalt de motivering van het CGVS.

- Betwisting van de verklaringen over de verblijfplaats van verzoeker in Afghanistan

27. Het CGVS is van oordeel dat de onzekerheid van verzoeker omtrent de namen en de exacte ligging van de hotels waar hij tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan verbleef, wijst op de onjuistheid van deze verklaringen. Enige onzekerheid en verwarring omtrent deze details doet evenwel niets af aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker. Gelet op de omstandigheden van zijn terugkeer en zijn verblijf in Afghanistan, met name het regelmatige verhuizen, de ziekte van zijn moeder en de bedreigingen in Afghanistan, is het niet verwonderlijk, laat staan ondenkbaar, dat verzoeker op dat moment in bijzonder gespannen toestand verkeerde en aldus bij zijn terugkeer deze details niet onmiddellijk kon weergeven.

28. Het CGVS haalt bovendien aan dat verzoeker stelt dat hij wekelijks veranderde van hotel omwille van de dreiging vanwege de Taliban en verwijst in dat kader naar het feit dat tijdens de asielaanvraag van verzoeker in 2014 geen geloof werd gehecht aan deze dreiging. Mede op basis daarvan oordeelt het CGVS dat verzoeker niet de waarheid vertelt over zijn verblijfplaats. Dit is uiteraard een onterechte gevolgtrekking. Opnieuw slaagt het CGVS er niet in haar betwisting van de verklaringen van verzoeker hard te maken."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft voormelde bepaling weer en meent dat hij wel degelijk aanspraak blijft maken op de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus en dat er geen aanleiding tot opheffing daarvan bestaat. Hij stelt dat hij, gelet op de hoger uiteengezette vrees, niet kan en wil terugkeren naar Afghanistan, waar zijn leven in gevaar is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt een certificaat met betrekking tot de opname van verzoekers moeder in het Ebni Sina ziekenhuis als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 26 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.2.3. Op 31 januari 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met een fotokopie van een brief die in het Arabisch werd opgesteld en niet werd vertaald. Volgens de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting betreft dit een brief met bedreigingen van de taliban gericht aan de personen die hem geholpen hebben om tijdens zijn bezoek onder de radar te blijven.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 1 september 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Dara-I-Pech van de provincie Kunar, een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 1 september 2014 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen nu hij in wezen blijft steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Vooreerst komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij brengt bij een aanvullende nota van 2 februari 2018 het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 bij. Uit deze recente informatie blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker gaat hier noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting op in en brengt derhalve geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de gedane veiligheidsanalyse. De vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal heeft besloten dat er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en alle pertinent en terecht zijn, worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal kan vervolgens worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het motief voor zijn terugkeer niet overtuigen. Zo wordt terecht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de *whereabouts* van zijn moeder voor haar ziekenhuisopname op 30 maart 2017 (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 7-8) en dat hij inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij het medisch attest van het Ebni Sina ziekenhuis heeft verkregen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 13). Verzoeker betwist

deze tegenstrijdigheden niet, doch doet deze in het eerste middel af als een vergissing “in het weergeven van de data” die te wijten is aan het vele verhuizen van verblijfplaats en de stresserende omstandigheden waarin hij zich ten tijde van zijn terugkeer bevond. Hij overtuigt hiermee evenwel niet. Van verzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht terug te keren naar zijn land van herkomst, ook al zou de ziekenhuisopname van zijn moeder op hem een zware indruk hebben nagelaten.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Te dezen maken de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij het medisch attest van het Ebni Sina ziekenhuis heeft verkregen en het feit dat dit document in het Engels is opgesteld en een gesolliciteerd karakter heeft, dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit medisch attest. Voorts kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden (adm. doss., stuk 21, map met ‘landeninformatie’, document nr. 1), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoeker neergelegd attest van het Ebni Sina ziekenhuis. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt dit document nogmaals neergelegd, doch de Raad ziet niet in op welke wijze het nogmaals bijbrengen van ditzelfde attest een ander licht kan werpen op de gedane vaststellingen.

Naast zijn verklaringen over het doel van zijn terugkeer zijn ook verzoekers beweringen over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan bij zijn terugkeer ongeloofwaardig. Zo kon verzoeker de namen en de ligging van de hotels waar hij verbleef in Kabul niet opgeven (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 5, 6 en 13). Verzoeker wijt deze “onzekerheid en verwarring omtrent deze details” opnieuw aan het regelmatig verhuizen, de ziekte van zijn moeder en de bedreigingen in Afghanistan, maar slaagt er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij de hotels waar hij verbleef tijdens zijn verblijf nooit had verlaten en dat hij er ook at (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2017, p. 12), is de Raad van mening dat verzoeker niet totaal onwetend kon zijn van de naam en de ligging van deze hotels. Ook de bedreigingen die er voor verzoeker in Afghanistan zouden zijn, bieden geen afdoende verklaring voor de voormelde onwetendheden aangezien deze asielmotieven zowel in het kader van verzoekers eerste als zijn tweede asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Bovendien moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende professionele activiteiten nabij de Amerikaanse basis in Nangalam. Bijgevolg biedt u ons geen correct zicht op uw werkverleden in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot de 9de graad naar school bent geweest en dat u naast uw moedertaal Pashtou intussen ook Dari – dit is de tweede officiële taal in Afghanistan (zie administratief dossier) - geleerd heeft en kunt spreken (CGVS dd. 07.06.2017, p. 17). Bovendien schetst u doorheen uw gehoren op het CGVS een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo stelt u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw tantes echtgenoot R.(...) “een geldwisselkantoor in Assadabad” en “een groot huis” heeft en blijkbaar ook een machtig man is (CGVS dd. 18.01.2013, p. 7 & 9). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat uw

moeder, uw drie broers en uw drie zussen sinds uw vertrek tot op heden inwonen bij deze tante en haar echtgenoot R.(...) (CGVS dd. 18.01.2013, p. 7 ; CGVS dd. 07.06.2017, p. 9). Ook verklaart u dat uw moeder omwille van medische problemen zowel naar de stad Jalalabad als naar de Pakistaanse stad Peshawar ging (CGVS dd. 07.06.2017, p. 16), hetgeen enkel mogelijk is met voldoende financiële middelen. Daarenboven heeft u verschillende familieleden die werken in de stad Jalalabad. Zo moet worden vastgesteld dat twee van de vier zonen van bovenvermelde tante artsen in de stad Jalalabad zijn en ze daar gedurende de week verblijven (CGVS dd. 07.06.2017, p. 6). Een andere zoon van uw tante heeft dan weer een oliewinkel in de stad Jalalabad (CGVS dd. 07.06.2017, p. 6). Bovendien heeft u twee tantes langs vaderskant die wonen in Payko Tangay nabij de stad Jalalabad (CGVS dd. 07.06.2017, p. 16 ; zie administratief dossier).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad kunt vestigen, verwijst u naar uw verklaarde problemen met de taliban en stelt u dat u in België wilt blijven leven, dat u hier werkt en Nederlandse taallessen volgt (CGVS dd. 07.06.2017, p. 18). In verband met de door u verklaarde problemen met de taliban moet worden vastgesteld dat in het kader van zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de stad Jalalabad. Uw verklaringen dat u niet in Jalalabad kunt wonen omdat u onbekend bent met deze stad en u er geen familie heeft (CGVS dd. 07.06.2017, p. 18) worden om bovenstaande redenen niet weerhouden.

De vijf door u neergelegde bewijzen van geldtransacties van België naar Afghanistan kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Deze documenten houden immers geen enkel verband met uw verklaarde onmogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen of met uw vrees voor de taliban. Hetzelfde dient te worden opgemerkt in verband met uw Afgaans paspoort.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier. Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker in het eerste middel betoogt dat op basis van zijn verblijf in Kabul niet kan worden geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen, kan hij gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen desbetreffend, niet overtuigen en gaat hij er volledig aan voorbij dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van de ziekte van zijn moeder vanaf het ogenblik dat hij naar Kabul is afgereisd enkel en alleen in hotels in Kabul heeft verbleven. Hoe dan ook aanvaardt het UNHCR dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die er bij zijn terugkeer naar Afghanistan in geslaagd is aldaar probleemloos gedurende meer dan een maand te verblijven, die tot de 9de graad naar school is geweest en naast Pashtou ook Dari spreekt, die uit een familie komt met voldoende financiële middelen, die verschillende familieleden heeft die in de stad Jalalabad werken, en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich er in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad meent dan ook dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt niet in Jalalabad te kunnen verblijven omdat hij geviséerd wordt door de taliban, wordt er op gewezen dat het CGVS zowel in het kader van zijn eerste als in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban en dat hem hierom de vluchtelingenstatus werd geweigerd. De beslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd op 10 juni 2013 door de Raad bevestigd bij arrest nr. 104 740. Tegen de beslissing inzake verzoekers tweede asielaanvraag werd geen beroep ingesteld. Verzoeker baseert zich thans nog steeds op dezelfde motieven en brengt geen elementen

aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk omwille van dezelfde redenen de taliban in Jalalabad te zullen moeten vrezen. Het document dat verzoeker op 31 januari 2018 bij aanvullende nota neergelegde en dat volgens zijn verklaringen ter terechtzitting een brief betreft met bedreigingen van de taliban gericht aan de personen die hem geholpen hebben om tijdens zijn bezoek onder de radar te blijven, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de inhoud van het document niet kan worden nagegaan. Dit document wordt bijgevolg met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

Aldus blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 1 september 2014 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de stad Jalalabad een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Jalalabad dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten behouden, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN